అంటుబట్టని ఆంతర్యాలు

1975

"ఆంటీ, వెనార్యు గోయింగ్ టు వరంగల్ ?"

పక్కింటి బాబిగాడు అవసరార్థం పొద్దున తీసుకెళ్ళిన పెన్ తిరిగి ఇచ్చేస్తూ అడిగాడు.

"వై ఆర్యూ సోమచ్ ఇంటరెస్టెడ్ ? డు యు వాంట్ టు కమ్ ?" అడిగాను నవ్వుతూ.

"నోనో ఆంటీ, సింప్లీ ఆస్కింగ్, దట్సాల్!" అంటూ జారిపోతూన్న నిక్కరు ఎగలాక్కుంటూ పరిగెత్తాడు.

కాన్వెంట్‌లో చదువుతోన్న బాబిగాడు ఇలా ఇంగ్లీష్‌లో ఫ్లూయింట్‌గా మాట్లాడినప్పుడల్లా అన్నయ్య తన అశక్తతని తలచుకుని బాధపడ్తూ వుంటాడు!

తన చిన్న నాట తనను బాబిగాడిలా ఏ కాన్వెంటులోనో చదివిస్తే తనకిప్పుడీ సమస్యే వుండక పోయేదని బాధపడ్తూ వుంటాడు! ఎస్సెల్సీ వరకు వాడు చదివింది తెలుగు మీడియం కాబట్టి వాడికి ఇంగ్లీష్ అంతగా ఒంట బట్టలేదు. పీ.యూ.సీలో జాయినయ్యాక గాని వాడికి ఇంగ్లీష్ ప్రాముఖ్యత తెలిసి రాలేదు. కొత్తలో లెక్చరర్ ఏం చెప్తోందీ అర్థంగాక, తనతోటివాళ్ళలాగే ప్రతి ఏడూ కాపీకొడ్తూ బియ్యే పూర్తయిందనిపించుకున్నాడు! ఎవరైనా అడిగినపుడు మాత్రం - తను గ్రాడ్యుయేట్ అని చెప్పుకోటానికి సిగ్గుపడి మెట్రిక్యులేట్ అని మాత్రమే చెప్పుకునేవాడు. చివరకు ఉద్యోగంలో కూడా బి.ఏ.డిగ్రీ నుపయోగించుకోవడానికి అభిమానపడి, ఎస్సెల్సీ సర్టిఫికెట్‌తోనే ఓ గుమాస్తా ఉద్యోగం సంపాదించి స్థిరపడ్డాడు.

ఆ తర్వాత నాన్న రెండోసారి ఎమ్మెల్యేగా గెలిచి మినిస్టరయినా తన పలుకుబడి నుపయోగించి వాడి ఉద్యోగం విషయంలో ఎలాంటి ప్రయత్నాలు చేయలేదు.

అమ్మ ఎప్పుడా ప్రస్తావన తీసుకువచ్చినా "వాడి స్టాండర్డ్‌కా ఉద్యోగం చాల్లే" అని కొట్టి పారేసేవాడు. నాన్న మాటకి వంత పాడే వాడు అన్నయ్య.

అన్నయ్య గురించి ఆలోచిస్తోన్న నేను- "అరే. ఇంకా రెడీ కాకుండా అలాగే

కూర్చున్నావా ? అవతల ట్రెయిన్‌కి టైమవుతోంది. గెట్ రెడీ - ఊఁక్విక్" అన్నయ్య మాటలకు ఉలిక్కిపడి నీళ్ళపంపు వేపు పరుగుతీశాను.

ఆ రోజు రాత్రే అన్నయ్య ప్రాణ స్నేహితుడు సారధి పెళ్ళి. ముహూర్త స్థలం వరంగల్.

"నేను రాను మొర్రో"-అంటోన్నా విన్పించుకోకుండా -

"అలా అంటే ఎలా హేమా ? నువ్వు గౌను వేసుకున్నరోజుల్లో 'చెల్లాయ్... చెల్లాయ్' అంటూ నిన్నెంత ప్రేమగా చూసుకున్నాడో తెలుసా ? తన పెళ్ళికి నిన్ను తీసుకుని రాకుండా వెళ్తే గుమ్మం కూడా తొక్కనీనని రాశాడు. నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్ పెళ్ళి నన్ను చూడనీకపోతే ఆ పాపం నీకు చుట్టుకుంటుంది మరి! ఆ పైన నీ ఇష్టం!" అంటూ బెదిరిస్తూ.... భయపెడ్తూ, బతిమాల్తూ చివరకు ఎలాగైతేనేం నాతో 'వూఁ' అన్పించాడు.

"నా కక్కడ తెలిసిన వాళ్ళెవరూలేరు! మీ మగపురుగుల మధ్య నేనెలా వూపిరి తీసుకోన్రా చిట్టితండ్రీ, తలుచుకుంటేనే బెంగగా, భయంగావుంది. నేను రాను ! నువ్వే వెళ్ళు!" తప్పించుకోవడానికి చివరి అస్త్రాన్ని ప్రయోగిస్తూ అన్నాను.

"నీకా భయం అక్కర్లేదు హేమా ! నా ఫ్రెండ్ మనోహర్ అని చెప్తుంటాను చూడూ, వాడు - తన భార్యతో సహా వస్తున్నాడీ పెళ్ళికి, వాడి మిసెస్ చాలా కలుపుగోలు మనిషని విన్నాను. పరిచయం చేస్తానుగానీ త్వరగా తయారవు", అంటూ సూట్ కేస్ సర్దుకోసాగేడు.

ఇక చెప్పడానికి ఏ సాకూ దొరక్క అమ్మకు వెళ్తున్నామని చెప్పి రిక్షాలో ఎక్కి స్టేషన్‌కి బయల్దేరాం. ట్రెయిన్ మాత్రం టైమ్‌కి వచ్చి మమ్మల్ని రక్షించింది. భువనగిరి స్టేషన్ వచ్చేదాకా అన్నయ్య ట్రెయిన్లో వసపిట్టలా వాగుతూనే వున్నాడు. ఆ వాగుడంతా తన స్నేహితుడు మనోహర్ గురించే. అతడు ఎమ్మెస్సీ ఫస్ట్‌క్లాసులో పాసయ్యేట్ట! ఇంగ్లీష్ సాహిత్యమంతా కాచి వడబోసి ఆకళింపు చేసుకున్న ఇంటలిజెంట్ ఫెలోట! మంచి సంస్కారీ, బుద్ధిమంతుడనీ అబ్బ - ఒకటేమిటీ - నేను ఆవులిస్తూ కనిపించకపోతే బహుశా వరంగల్ వచ్చే దాకా అతడి గుణగణాల గురించి లెక్కరిస్తూ వుండేవాడేమో ?

వరంగల్ చేరేసరికి అప్పుడప్పుడే చీకటి పడ్తోంది. పెళ్ళి కూతుర్దీ, పెళ్ళి కొడుకుదీ అదే వూరు ! పైగా ముహూర్తం వేళ సమీపించింది కాబట్టి రిక్షాలో నేరుగా - పెళ్ళి కూతురు వాళ్ళింటికి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. నన్ను చూడగానే పెళ్ళికొడుకు సారథి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసినట్టయ్యాయి.

"వచ్చావా చెల్లాయ్ ! నువ్వు ఎంతకీ రాకపోయేసరికి ఇక రావేమో అని ఒకటే ఫీలవుతున్నాను. ఏమైతేనేం వచ్చావు! అంతేచాలు" అంటూ తెగ సంబరపడి పోయాడు.

పిచ్చి సారథీ ! పిచ్చిప్రేమ ! నిజానికి అతడెవరో - నేనెవరో - కాని అతడికి నాపట్ల ఎందుకీ ప్రేమాభిమానాలు, ఎప్పుడో నా చిన్ననాట తన చేతుల్లో

పెరిగానట. చాక్లెట్స్ కొనివ్వకపోతే, కొనిచ్చేదాకా సతాయించేదాన్నట! అతడొక్క రోజు ఇంటికి రాకపోతే ఏడ్చి ఏడ్చి సొమ్మసిల్లి నిద్ర పోయేదాన్నట!

ఆ స్మృతులన్నీ నాకిప్పుడంతగా గుర్తు లేకున్నా అమ్మా వాళ్ళు చెప్తూంటే మాత్రం తమాషాగా అన్పించేది.

పెళ్ళి పందిట్లో సారథి మధ్య మధ్య పెళ్ళి కూతురి కేసి ఓరగా చూస్తూ ఏవేవో చెణుకులు విసుర్తున్నాడు. ఆమె చిరునవ్వులు చిందిస్తూ అతడి మాటలకు అప్పుడప్పుడు సిగ్గుపడ్తోంది. వాళ్ళిద్దరి జంట చూడ ముచ్చటగా వుంది.

అదే సంగతి అన్నయ్యతో చెప్తే.. "నేనింత కన్నా అందమైన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోకపోతే నేన్నీ అన్నయ్యనే కాదు." అని ఓ భీషణ ప్రతిజ్ఞ చేశాడు.

"మరి కండలు తిరిగిన నీ పర్సనాల్టీని చూసి మా కాలేజీ అమ్మాయిలు మనింటి ముందే కదూ క్యూలో నించుంటున్నారు. అ స్వయంవరంలో - నీకో జగదేక సుందరే లభిస్తుందిగానీ.... ఇంత చిన్న విషయాలకే అంత పెద్ద ప్రతిజ్ఞలు చేయక్కర్లేదురా" అన్నాను పెద్ద గాలివీస్తే కొట్టుకుపోయేలా వుండే అన్నయ్యను చూస్తూ వెక్కిరింతగా.

"నాలాంటి బక్క పల్చటివాడూ, చీపురు పుల్లలాంటివాడే నీ జీవిత భాగస్వామి అవుగాక!" అంటూ చెల్లాయినన్న- కనికరమైనా లేకుండా శపిస్తూ, "హలో... మనోహర్" అంటూ దూరాన గేట్లోంచి లోపలికివస్తోన్న ఓ జంటవేపు దూసు కెళ్ళాడు.

ఇద్దరూ ఏదేదో చెప్పుకుంటూ అమితోత్సాహంగా నా వేపు రావడం గమనించాను. వాళ్ళిద్దరి పక్కన మరో చిన్నది, బహుశః ఈ మనోహరుడి మనోహరి కాబోలు నెమ్మదిగా నడిచి వస్తోంది.

"ఈవిడ నా శ్రీమతి అరుణ!" అని వస్తూనే పరిచయం చేశాడు మనోహర్.

"నమస్తే" చెప్పాను నవ్వుతూ...

ఆవిడ వేషధారణ అతి మామూలుగా వుంది. అతడు మాత్రం బెల్ బాటం, డార్క్ పూలున్న చొక్కాతో అణువణువునా ఏదో తెచ్చిపెట్టుకున్న స్టయిల్ ఒలకబోస్తూ, సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా ఇంగ్లీష్ పదాలనే ఉపయోగిస్తున్నాడు.

అతడి ఉచ్చారణ మృదుమధురంగా, రూపం కూడా పేరుకు తగ్గట్టే అతి మనోహరంగా, ఆడపిల్లలు ఒకసారి చూస్తే మరోసారి చూడాలన్పించేలా వుండటంతో అన్నయ్య చెప్పిందాన్లో అతిశయోక్తి లేదనిపించింది.

అతడికి ఏదో ఫ్యాక్టరీలో నెలకో అయిదారొందలొచ్చే ఉద్యోగమట ! అన్ని విధాలా అలాంటి యోగ్యుడు లభించిన అరుణ అదృష్టవంతురాలనిపించింది.

అరుణా, నేనూ ఎలాంటి బిడియం లేకుండా తొందరగానే కలిసిపోయాం.

తమ ఆడంబర ప్రదర్శన కోసం అంత ఉక్క లోనూ పట్టుచీర కట్టి గాలిరాక చెమట పట్టిన శరీరాల్తో నానా అవస్తపడ్తోన్న ఆడవాళ్ళమీదా, పెళ్ళి పేరుతో వచ్చి,

ఆ పెళ్ళి సంగతే మరిచి పేకాడుతున్న పురుషపుంగవులమీదా, అమ్మెక్కడుందో తెలియక అరున్నొక్కరాగాలు ఆలాపిస్తోన్న చిన్నపిల్లలమీదా, నిద్రపోతోన్న పసిపాపల కాళ్ళు పొరపాట్లో తొక్కి వాళ్లు కీచుమనగానే దొంగలా అటూ ఇటూ ఓ సారి చూసి జారుకుంటోన్న పెద్దమనుషులమీదా - పెళ్ళికి వచ్చి చెప్పులు పోగొట్టుకుని కన్పించిన వాళ్ళనందర్నీ వాటి గుర్తులు చెప్పి జాడ అడుగుతున్న కాలేజీ కుర్రాళ్ళ మీదా రకరకాలుగా జోక్స్ వేసుకుంటూ ఆ రాత్రంతా నిద్రేపోలేదు.

ఆ మర్నాడు ఉదయం మనోహర్ నన్నూ, అన్నయ్యనీ వాళ్ళింటికి ఆహ్వానించాడు "నిన్న రాత్రంతా మీ చెల్లాయికి నిద్రలేనట్టుందిరా జగన్ ! ఈ రోజు పెళ్ళి కూతురు సారధి వాళ్ళింటికి వెళ్తుంది. అక్కడా మళ్ళీ విందు భోజనమంటూ ఇల్లంతా సంద డిగా వుంటుంది.. సో, మీరిద్దరూ ఈ రోజు మా ఇంటికి వచ్చి అక్కడే విశ్రాంతి తీసుకోండి. సారధి కూడా మీకీరోజు మా ఇంట్లోనే ఆతిథ్యమేర్పాటు చేయమని చెప్పాడు" అంటూ అన్నయ్యనీ, నన్నూ వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఇల్లు అధునాతనంగా వుంది. కాని ఇంట్లో మనుషుల తీరే బాగాలేదు. మనోహర్‌కి నల్గురు తమ్ముళ్ళున్నారట. ఎవరి రూం వారికే, ఆడపిల్లలసలేలేరు కాబట్టి నాలాంటి ఆడపిల్లలు వెళ్ళినప్పుడు ఇబ్బంది పడాల్సి వస్తుంది.

ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళతో సభ్యత కోసమైనా మాట్లాడాలన్న ఇంగిత జ్ఞానం లేని అతడి తమ్ముళ్ళని చూస్తూ అదోలా అన్పించింది. ఒకే ఇంట్లో వుంటూ ఒకర్తో మరొకరికి సంబంధం లేనట్లుగా ఎలా వుంటారో అర్థంకాలేదు నాకు. ఆ మధ్యాహ్నం ఏమీ తోచట్లేదని మాట్నీషోకి ప్రోగ్రాం వేశారు.

అన్నయ్యని సారధి అర్జంట్‌గా రమ్మని కబురంపాడు కాబట్టి, వాడు వెళ్ళి పోయాడు. నేనూ, అరుణా, మనోహర్, అతడి తమ్ముడూ వెళ్ళాం పిక్చర్‌కి.

మనోహర్ ప్రక్కన అరుణ, ఆమె ప్రక్కన నేనూ కూర్చున్నాం. మనోహర్ త మ్ముడికి - నా పక్కసీటే మిగిలిందికాబట్టి, కూర్చోడానికి సంశయిస్తూ నించున్నాడు.

"ఫర్వాలేదు కూర్చోండి" అన్నాను అలాంటివి అంతగా పట్టించుకోని నేను.

అతడు కూర్చున్నాడు. పిక్చర్ మొదలైంది, మామూలు ప్రేమకథే, హీరోహీరోయిన్స్ మొదటి చూపులోనే డ్యూయెట్ పాడుకుంటున్నారు.

మనోహర్ తమ్ముడు ఆ పాటకి రిథమిక్‌గా తన కాళ్ళతో తాళం వేస్తున్నట్టు న్నాడు. మధ్యలో ఒక రెండు సార్లు అతడి కాళ్ళు నా పాదాలకి తగిలింది. పొరపాట్లో తగిలిందేమోనని సరిపెట్టుకుని పిక్చర్ చూస్తున్నాను.

నానుండి ఎలాంటి రెస్పాన్స్ రాకపోవడంతో అతడి చేష్టలకి నేను సుముఖంగానే వున్నాననుకున్నాడేమో ఈ సారి తన ఎడం చేతిని నా కుర్చీ వెనకాలనుండి పోని స్తూ నా భుజాలని తాకించడం మొదలెట్టాడు.

"ఎజుకేటెడ్ బ్రూట్ ! ఛీ" అతడికి మాత్రమే వినబడేలా తిట్టి, కొంచెం ముందుకి జరిగి కూర్చున్నాను.

తన తమ్ముడు వేసే వేషాలు ముందే తెలుసేమో నా బాధ నర్థం చేసుకున్న వాడిలా, "మీకు అక్కడ కన్వీనెంట్‌గా లేదల్లేవుంది. మీరిక్కడ కూర్చోండి హేమా", అంటూ తన సీట్ నాకిస్తూ, నా సీట్లో మనోహర్ వచ్చి కూర్చున్నాడు.

అన్నదమ్ములిద్దర్లో ఎంతో వ్యత్యాసముందనిపించింది.

కొంతమంది మనుషులు ఏ మాత్రం సంకోచం లేకుండా కనీసం ఎదుటివారి అభిప్రాయం అయినా తెలుసుకోకుండా అంత అసభ్యంగా ఎలా ప్రవర్తిస్తారబ్బా అన్పించింది.

పిక్చరయిపోయి హాల్లోంచి బయటికి రాగానే మనోహర్ తమ్ముడు "హలో మోహినీ" అంటూ మాకు కొంచెం దూరంలో - ఎవర్తోనో మాట్లాడుతోన్న ఓ అమ్మాయి వేపు దూసుకెళ్ళాడు.

"వీడెప్పుడూ ఇంతే హేమా ! చిల్లరమల్లర ఆడవాళ్ళతో తిరుగుతూ ఆడ వాళ్ళందరూ అలాంటి వాళ్ళే అనుకొని వెంటబడ్తూ - చెప్పుదెబ్బలు తింటూ వుంటాడు. వాడి తరపున నేను క్షమాపణలు చెప్పుకుంటున్నాను. వాడు చదువుతోంది ఓ పేరున్న కాలేజీ అన్నమాటేగానీ బుద్ధులన్నీ పాడు బుద్ధులే ! ఆ కాలేజీలో వీడొక్కడే కాదు చాలామంది అలాంటివాళ్ళే ! ఇంగ్లీష్ మీడియంలో మొదట్నుంచీ చదువుతారు కాబట్టి ఫ్లూయంట్‌గా ఇంగ్లీష్ మాట్లాడగల్గుతారే తప్ప, వాళ్ళకి సబ్జెక్ట్ నాలెడ్జ్ చెప్పుకోదగ్గంత వుండదు! పైగా అలాంటి పేరున్న కాలేజీల్లో పరీక్ష రేపుందనగా తమ ఇన్స్టిట్యూషన్స్‌కి మంచిపేరు రావాలనే ఉద్దేశ్యంతో చాలా రహస్యంగా పేపర్సవుట్ చేస్తూవుంటారు! పిల్లల్లో యూనిటీ వుంటుంది కాబట్టి ఆ విషయం ఎక్కడా పొక్కదు."

అలా మనోహర్ నాకు తెలియని విషయాలెన్నో ఆసక్తిదాయకంగా చెప్తూంటే ఆశ్చర్యంగా విన్నాను. ఇంటికి వచ్చేసరికి చీకటి పడింది.

ఆ రాత్రి అరుణ వంటచేస్తూంటే నాకేమి తోచక - అదే వూళ్ళోవున్న నా ఫ్రెండ్‌కి లెటర్రాసి పోస్ట్ చేయమంటూ మనోహర్‌కిచ్చాను.

ఎన్వలప్ మీదున్న అడ్రస్ వంక పరీక్షగా చూసి "మీ రైటింగ్ చూస్తే... అది మైండ్ మెచూర్ కాని మనిషి దస్తూరీలా... అనిపిస్తుందండీ." అన్నాడు నవ్వుతూ.

"దస్తూరీని చూసి ఆ మనిషి స్వభావం ఎలాంటిదో తను కనుక్కోగలనని ఎంత గర్వమనుకున్నావ్ మా ఆయనకు ? నా దస్తూరీ చూసి నువ్వుత్త మొండిదానివని ఏడిపిస్తూ వుంటారు" అంది తడి చేతులు నాప్‌కిన్‌కు తుడుచుకుంటూ అప్పుడే వంట ముగించి ఆ గదిలో అడుగు పెట్టిన అరుణ.

భోంచేశాక - బాల్కనీలో కుర్చీలు వేసి మళ్ళీ బాతాఖానీ మొదలెట్టాం. ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో అన్నయ్య వచ్చి జాయినయ్యాడు. అసలే ఆ కిందటి రాత్రి నిద్రలేదేమో నా కళ్ళు ఒకటే మూతలు పడ్తున్నాయి, నిద్ర నాపుకోనడానికి అష్ట కష్టాలు పడ్తున్నాను.

నా అవస్థ కనిపెట్టినవాడల్లే అన్నాడు మనోహర్: “హేమకు నిద్రొస్తున్నట్టుంది అరుణా ! మీరిద్దరూ ఇక్కడ పడుకుంటారా ? మన బెడ్ రూం లోనా?”

అతిథులకంటూ వేరే రూం లేదు కాబట్టి ఇంటికి ఎవరు వచ్చినా మొదట ఇబ్బందికి గురయ్యేది వీళ్ళద్దరే కాబోలని ఒక క్షణం జాలేసింది.

“అందరం కలిసి ఇక్కడే బాల్కనీలో కింద పరుపులు వేసుకుని పడుకుందామండీ. ఆ రూంలో అంత వుక్కబోస్తుంటే అక్కడ ఎవరు మాత్రం పడుకోగలరనీ ?”అంది అరుణ.

ఆ దంపతులిద్దరూ లోపలికి వెళ్ళి మూడు పరుపులు తీసుకొచ్చి బాల్కనీలో వేశారు.

ఒక పరుపైన అటు చివర అన్నయ్యా - రెండో పరుపుపై మనోహర్. మూడో పరుపుపై అరుణా - పక్కనే అదే పరుపుపై ఇటు చివర నేనూ - పడుకున్నాం.

మనోహర్ ఇంగ్లీష్ నావెల్స్ గురించి యింకా ఏదేదో చెప్తూనే వున్నాడు ! అప్పటికే అరుణా, అన్నయ్యా మాంచి నిద్రలో వున్నారు.

మనోహర్ మాటలకి లోలోపల విసుక్కుంటూనే - ఎప్పుడూ నిద్రపోయానో గానీ హఠాత్తుగా అరుణ కాలు నా మీద పడేసరికి ఉలిక్కపడి కళ్ళు తెరిచాను.

అరుణ పూర్తిగా నా వేపు తిరిగి పడుకుంది. ఆ నిద్ర మత్తులో అలవాటు ప్రకారంగా అరుణ నన్ను ‘మనోహర్’ అనుకుని అంత క్లోజ్‌గా పడుకుందేమో అని నవ్వొచ్చింది!

ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో గానీ ఈసారి అరుణ తన చేత్తో నా ముఖాన్నీ, పెదిమలనీ తడమడంతో - నాకు చిరాకు పుట్టి, ఆ చెయ్యిని మరి కదలనీకుండా గట్టిగా పట్టుకుని మెడపై పెట్టుకున్నాను.

మళ్ళీ అరుణ నా పట్టు విడిపించుకుని తన చేత్తో నా బుగ్గలనీ, మెడనీ - రాస్తూంటే నాకు పూర్తిగా మెలుకువచ్చేసింది!

ఆ చెయ్యి పక్కకినెట్టి, ఆమెని తట్టి: “అరుణా, నేను హేమని, నీ మనోహరుడిని కాదు!” అని లేపి ఆట పట్టిద్దామని లేచి కూర్చున్నాను.

ఆశ్చర్యం ! అంత వరకూ నన్ను తడుముతోంది అరుణచెయ్యి కాదు! అరుణ పక్కనే ఆ రెండోవైపు పడుకున్న మనోహర్‌ది!

ఆమె మీదుగా చెయ్యేసి నన్ను తాకాడనే ఆలోచన రాగానే ఒక్కసారిగా శరీరం జలదరించింది! పైగా అతడి చేతినే నేను నా మెడపై పెట్టుకున్నాననేది తలపుకి వచ్చి - తేళ్ళూ. జెర్రులూ పాకినట్టన్పించింది! ఇది కలా నిజమా ? ఏమిటీ విచిత్రం అన్పించింది.

ఛ! ఛ! మనోహర్ అలాంటి నీచుడు కాదన్పించింది! బహుశః అతడు నిద్ర మత్తులో అరుణపై చెయ్యేశాను అనుకుని - నా ఒంటిపై వేశాడేమో అని సరిపెట్టుకుని, నిద్రపోవడానికి విశ్వప్రయత్నం చేశాను.

అంతలో అరుణ పూర్తిగా అతడివైపు తిరిగింది! మనోహర్ ఆమెని తన చేత్తో వాటేసుకుని తన గుండెలకదుముకుని పడుకున్నాడు! అలాంటి దృశ్యాలు సినిమాల్లో చూడ్డం, కథల్లో చదవడమేగానీ ఏనాడూ ప్రత్యక్షంగా చూడలేదు- కాబట్టి సిగ్గుపడ్డాను.

రెండు కళ్ళూ గట్టిగా మూసుకుని పడుకున్నాను. ఎంత సేపటికీ నిద్ర రాలా. మనసులో ఇందాకటి దృశ్యమే మెదుల్తోంది.

అంతగా... ఒక్క రోజు కూడా వాళ్ళిద్దరూ ఒకర్నొకరు విడిచి వుండలేనప్పుడు... ఆ రూంలోనే పడుకోవచ్చుకదా, ఇలా పబ్లిగ్గా సరసాలాడ్తూ ఎదుటివాళ్ళ ప్రాణాలు తీయక పోతే... అన్పించింది.

ఆలోచిస్తూన్న నాపై మళ్ళీ మనోహర్ చెయ్యిపడి వులిక్కిపడ్డాను ! అరుణ నా వైపు తిరిగి పడుకున్నప్పుడు... అతడి చెయ్యి నాపై యాక్సిడెంటల్‌గా పడిందేమో అని అనుకున్నాను గానీ - అరుణ పూర్తిగా అతిడి వేపు తిరిగాక్కూడా అతడి చెయ్యి నాపై పడిందంటే - అతడు ఇదంతా ఉద్దేశ పూర్వకంగానే చేస్తున్నాడన్పించి, మనసు వికలమై ఆ పరుపు వదిలి - దూరంగా నేలపై పడుకున్నాను.

తన తమ్ముడి అసభ్య ప్రవర్తనకు క్షమాపణలు చెప్పుకున్న మనోహర్... ఎంతో సంస్కార పురుషుడిలా కన్పించే మనోహర్... నిజస్వరూపం ఇలాంటిదా ? పక్కలో భార్యను పెట్టుకుని పరాయి స్త్రీ మీద దొంగచాటుగా చెయ్యేసే యిలాంటి నీచులు పక్కా వ్యభిచారుల కన్నా హీనులు అన్పించింది.

రకరకాల ఆలోచనలతో నేనా రాత్రి నిద్రపోలేదు. ఇదేమీ తెలీని అన్నయ్య ఎంచక్కా హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు.

"పూర్ అన్నయ్య ! నల్లనివన్నీ నీళ్ళూ, తెల్లనివన్నీ పాలనుకునే అమాయకుడు! ఎలా బతుకుతాడో ?" అన్పించింది.

ఆ మర్నాడు అందరికన్నా ముందేలేచి గబగబా స్నానం చేసి ఇక హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోదామని అన్నయ్యతో గొడవపెట్టాను.

"అబ్బ ! అప్పుడే ఎందుకులెద్దూ. ఈ రోజుండి రేపు వెళ్ళిపోదాం. రామప్పా, పాకాలా అవీ చూడొద్దూ" అన్నాడు వాడు ముసుగు తీయకుండానే.

"రామప్పా వద్దూ, గీమప్పా వద్దు, నీకంతగా చూడాలని వుంటే అవన్నీ చూసి తీరిగ్గా రా! కానీ - నన్ను మాత్రం పంపించు తండ్రీ నీకు పుణ్యముంటుంది!" అంటూ వాడి దుప్పటి లాగేశాను.

"అయ్యబాబో, నిన్నొంటరిగా పంపడమే? ఇంకేమన్నా వుందీ ? అమ్మ నా డొక్కచీల్చి డోలుకడ్తుంది! సరే నీ యిష్టం! అలాగే వెళ్దాం. కాస్త కడుపులో వేడి వేడి కాఫీ అయితే పడనీ!" అంటూ అయిష్టంగానే లేచాడు.

ఇద్దరం తయారై కాఫీలు తాగాక, మెల్లగా అరుణతో చెప్పాను- "ఇక వెళ్తున్నామండీ" అని.

ఆవిడ ఆశ్చర్యపోతూ "అదేమిటీ ? ఇంత హఠాత్తుగా" అడిగింది.

నాకు నవ్వొచ్చింది! ఆ కిందటి రాత్రి మనోహర్ నాపై అలా చెయ్యేశాడన్న సంగతి ఏమాత్రం పసిగట్టినా తనీమాట ఛస్తే అని వుండకపోయేదనీ.

"అదేమిటండీ! ఈ వూళ్ళో చూడదగ్గ ప్రదేశాలు బోలెడు వున్నాయి. అవన్నీ చూడకుండానే వెళ్తామంటారా ? ఇట్స్ టూ బాడ్. ఓ రెండ్రోజులయ్యాక వెళ్దురుగానీ అప్పుడే ఏం తొందరా?" అన్నాడు మనోహర్.

"ఈలోగా ఇంకెన్ని వేషాలువేయడానికి నాయనా..." అనుకుని పైకి మాత్రం: "అబ్బే వీలుపడదండీ! రేపు మా కజిన్ పెళ్ళి వుంది.... వెళ్ళక తప్పదు ! మరోసారి ఎప్పుడైనా తప్పక వస్తాం" అన్నాను.

రిక్షాల్లో కూర్చున్నాక అన్నాడు అన్నయ్య: "హేమా ! మరే - ఇందాక నువ్వు చెప్పినట్టే నేను విన్నానా ? ఇప్పుడు ఛాయిస్ నాది! సో, ఇప్పుడు చెప్పడం నావంతు, వినడం నీ వంతు ! ఏమంటావ్ ?"

"ఏమిట్రా వినేదీ.... నీ తలకాయ !" అన్నా ను చిరాగ్గా - మళ్ళీ ఏతంటా తెచ్చి పెడ్తాడో అన్న భయంతో.

'ఆ - ఏమీలేదు ! వెళ్ళేటప్పుడు సారథి నిన్నో మారు కలువమన్నాడు. అయినా వాడి పెళ్ళికివచ్చి, వాణ్ణి కలువకుండా వెళ్తే అది బావుంటుందా ? మానర్స్ అన్పించు కుంటుందా ?" అన్నాడు బ్రహ్మాస్త్రాన్ని ప్రయోగిస్తూ.

"సరేలే - నీ యిష్టం ! పద" అన్నాను నీరసంగా.

మరో పదినిమిషాల్లో రిక్షా - సారిథి వాళ్ళింటి ముందాగింది! పెళ్ళికి వచ్చిన వాళ్ళలో చాలామంది లోకల్ ఫ్రెండ్స్ కాబట్టి ఇంట్లో బంధువుల సందడి నేనూహించుకున్నంతగా లేదు.

అన్నయ్యా నేనూ యింటి వరండా మెట్లు ఎక్కుతూంటే లోపలి నుంచి బిగ్గరగా మాటలు వినొస్తున్నాయి.

"ఒరేయ్ సారథీ ! ఎంతకీ నీ పట్టే నీది కానీ నా మాట వినిపించుకోవేంరా ? ఆ పిల్లేమైనా నీ తోడబుట్టిన చెల్లెలా ? ఎందుకురా అన్ని వందలు తగలేసి ఆ బట్టలు తెచ్చావ్ హేమకు ? మింగమెతుకు లేకున్నా మీసాలకు సంపెంగ నూనెలా ఎందుకురా ఈ ఆర్భాటాలూ" సారథి తల్లి కాబోలు బాధగా అంటోంది.

"ష్ః మెల్లిగా మాట్లాడమ్మా ! నువ్వెప్పుడూ ఒకే కోణంనుంచి ఆలోచిస్తావ్‌గానీ రెండో వైపు ఆలోచించవెందుకమ్మా ? ఆ హేమ మీద ప్రేమ కారిపోయి తెచ్చాననుకున్నావా ఈ బట్టలు ? వాళ్ళనాన్న ఎవరనుకున్నావ్? మినిస్టరమ్మా మినిస్టర్ ! ఆ అమ్మాయిని ఈ రకంగా సంతృప్తి పెట్టి పంపిస్తే.... రేపు వాళ్ళ నాన్నకి రికమెండ్ చేసి నాకో మంచి జాబ్ వచ్చేట్లు చూస్తుందమ్మా ! అప్పుడు 'వొద్దు మొర్రో' అంటున్నా విన్పించుకోకుండా పెళ్ళి సెటిల్ చేశావు. ఇప్పుడు సరియైన ఉద్యోగం లేకుండా నా భార్యని ఎలా పోషించాలో చెప్పు ? అయినా

నీకీ విషయాలన్నీ ఆ తర్వాత చెప్తానుగానీ - నలుగురిలో కాస్త నవ్వుతూ తిరగమ్మా- నీకు పుణ్యముంటుంది!" బతిమాల్తున్నాడు సారథి.

అన్నయ్యా, నేనూ ఒకరి ముఖాలు మరొకరం చూసుకుని, చరచరా ఎక్కిన మెట్లుదిగి, వచ్చిన దారే పట్టాం.

ట్రెయిన్లో హైదరాబాద్ వచ్చేంత వరకూ - అన్నయ్యా నేనూ ఒక్క మాటైనా మాట్లాడు కోలేదు - అన్నయ్యలో మొన్నటికీ - ఇప్పటికీ ఎంతమార్పు ?

మొన్న అంత హుషారుగా తన ఫ్రెండ్స్ గురించి కబుర్లు చెప్పి అన్నయ్య, కేవలం ఒకే ఒక సంఘటనతో ఎంత డీలా అయిపోయాడు ?

మరి నా కెదురైన ఆ రెండో సంఘటన కూడా చెప్తే - అమ్మో! ఇంకేమైనా వుందీ? స్నేహితులందరూ ఇంతేనేమో అనే వైరాగ్యం జనించదూ వాడిలో ?

ఏదో స్టేషన్‌లో ఎవరో అబ్బాయి మా కంపార్ట్‌మెంట్ ఎక్కాడు.

అతడు మా ముందు సీట్లో కూర్చున్న అబ్బాయికేసి పలకరింపుగా నవ్వి అడిగాడు: "ఏరా ఆనంద్ ! ఎక్కడికి వెళ్తున్నావ్?"

"ఇంకెక్కడికీ, హైద్రాబాద్‌కి"

"ఏం పని? ఇంటర్వ్యూ కేనా ?"

"అవును ! నీకెలా తెలుసు ?"

"నీ చేతిలోవున్న సర్టిఫికెట్స్ చెప్తున్నాయిలే - అయినా నీ ఓపికకి మెచ్చుకోవాలి బ్రదర్. అయిదేళ్ళుగా హైదరాబాద్ చుట్టూ వుద్యోగం కోసం తిరుగుతూనే వున్నావు - విసుగు చెందని విక్రమార్కుడిలా ప్రయత్నం మాత్రం మానడం లేదు."

"మరేం చేయమన్నావురా ? ఇంట్లో నాపై ఆధారపడ్డవాళ్ళు అయిదుగురున్నారు. వాళ్ళు కష్టపడి నాకు చదువు చెప్పించినందుకైనా నేను బ్రతక్క తప్పదు. అక్కడికీ రాత్రుళ్ళు రిక్షా తొక్కుతూ, అంతో యింతో సంపాదిస్తున్నాను. కాని అది ఏమూలకి? ఉద్యోగానికి ఎక్కడికి వెళ్ళినా వాళ్ళు అడుగుతోంది మెరిట్‌కాదు. లంచం - లేదా- రెకమెండేషన్! రెండూ కావాలీ అనుకుంటే ఆ రెండోదాన్ని సంపాదించడానికి కూడా మళ్ళీ లంచం ! పూటకే గతిలేని నాకు ఈ రెండు రకాల లంచాలూ ఎలా ఇచ్చుకోను?"

"ఈజిట్ ? రికమెండేషన్లు కూడా లంచాలిస్తే ఇస్తున్నారా ? నాకెందుకో ఇది నమ్మశక్యం కావడం లేదు."

"అవును ! మొదట్లో నాకూ అలాగే అన్పించింది, కాని... ఎవరో ఎందుకూ ? జగన్నాథం మంత్రిలేడూ... అదే మన సాంఘిక సంక్షేమ మంత్రి. గత రెండేళ్ళుగా జరుపుతోన్న తంతు ఇదేనని మొన్నేదో ఇంటర్వ్యూలో ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకున్నారు కాండిడేట్స్."

క్షణం నివ్వెరపోయాను ! నా తల తిరిగి పోయింది. వాళ్ళ సంభాషణలో విన్పించిన మంత్రి ఎవరో కాదు... మానాన్న !

ఎంతో నిజాయితీపరుడిలా కన్పించే నాన్న, స్వపర భేదాల్లేకుండా అన్నయ్యకి కేవలం గుమాస్తా ఉద్యోగాన్నే ఇప్పించిన నాన్న ఆంతర్యంలో... ఇదా దాగుంది!?

రైలుకన్నా వేగంగా పరిగెడుతోంది నా మనసు. ఆవేశంతో నామనసు కుతకుతా ఉడికిపోతోంది. త్వరగా ఇంటికి వెళ్ళాలి! వెళ్ళీ వెళ్ళగానే నాన్నను నిలదీసి ఈ అన్యాయమేమిటో అడగాలి !

ఎందుకో అప్రయత్నంగానే సారథి గుర్తొచ్చాడు ! అదేమిటో ఇప్పుడు నేను సారథిని క్షమించగలిగే దశకు చేరుకున్నానన్పించింది !

ఆలోచిస్తుంటే అప్పటివరకూ తట్టని ఓ ఊహ నాలో చటుక్కున మెరిసింది. 'అవునూ, అన్నయ్య... తన సొంత కొడుకు కాదు, తన తమ్ముడు కొడుకు కాబట్టి, తనకు తమ్ముడంటే వున్న కక్షను నాన్న ఇలా తీర్చుకున్నాడు - అదే తన తమ్ముడు బ్రతికే వుంటే తనకు ఆశ్రిత పక్షపాతం లేదన్న పేరుకోసం తన తమ్ముడి కొడుక్కింత అన్యాయం తలపెట్టేవాడా నాన్న !?'

నాలో అంతకంతకూ అధికమవుతోన్న ఆవేశం గుండెల్ని ఎగిసెగిసి పడేలా చేస్తోంది.

"పిచ్చి హేమా ! - నువ్వు చూసిన ప్రపంచం ఇంకా తక్కువే. ఈ లోకంలో జరుగుతోన్న అన్యాయాలూ, మోసాలు, దౌర్జన్యాలను అర్థం చేసుకోవడానికైనా - నువ్విలా మధ్య మధ్య మామూలు మనషుల్లోకి వస్తూవుండాలి!" అన్నాడు అన్నయ్య నా భావాలని అర్థం చేసుకున్న వాడిలా.

అప్పుడన్పించింది నాకు... ఈ లోకంలో అంతుబట్టనిదంటూ వుంటే అది కేవలం మనిషి ఆంతర్యమనీ - అది ఆద్యంతం ప్రేమ, స్వార్థం, మోహం, కామం, జుగుప్సలతో నిండి వుంటుందనీ - ఏదీ ఎప్పుడు ఎందుకు ఎవరిపట్ల ఎలా కల్గుతుందో - ఎవరికీ అంతు పట్టదనీ!

ఆంధ్రజ్యోతి వార పత్రిక. తేదీ: 7-3-1975.

అంకితం

శ్రీమతి జయ, B.A.
హైదరాబాద్.

హిపోక్రసీకి ఆమడ దూరం ఆవిడ!
ఏదైనా ముక్కుసూటిగా - నిర్భయంగా
చెప్పగలిగే మిత్రురాలు: **జయ** కి...

ప్రేమతో....
1-11-2005